

Holly Bourne

Vind ik leuk?!

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor Lexi,
vanwege het telefoontje.

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Holly Bourne
Oorspronkelijke titel: *How Do You Like Me Now?*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Nanja Toebak
Foto auteur: © L. Bourne
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0149 4
ISBN 978 94 027 5580 0 (e-book)

NUR 302
Eerste druk juli 2018

Originele uitgave verschenen bij Hodder & Stoughton, een Hachette UK company
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Maand Een

Olivia Jessen

Zesmaandenbuikalarm. De buik is tevoorschijn gekomen, mensen, de buik is tevoorschijn gekomen. #BuikSelfie #Gezegend

 81 mensen vinden dit leuk

Harry Spears

Ze heeft ja gezegd!

Harry Spears en Claire Rodgers zijn verloofd.

 332 mensen vinden dit leuk

Andrea Simmons

Poepexplosie! Maar moet je dat ondeugende koppie zien...

 52 mensen vinden dit leuk

Reacties:

Olivia Jessen: O nee, Andrea. Daar kan ik me straks ook op verheugen.

Andrea Simmons: Ik geef je wel een neusknijper op je babyshower!

Uitnodiging voor evenement: Olivia Jessens supergeheime babyshower

16 mensen gaan

Tori's Officiële Fanpagina WhoTheF*ckAmI?:

Oké, f*ckers! Wie komen er vanavond naar de show in Londen? Niet te geloven dat het uitverkocht is. Ik hou van jullie allemaal. Zie jullie om zeven uur. Ik ben diegene op het podium met de microfoon, die zich afvraagt waar ze dit toch allemaal aan verdiend heeft.

 2434 mensen vinden dit leuk

234 reacties

Ik kijk uit over een zee van ernstige gezichten.

Niet dat ik de losse gezichten kan zien, maar ze kijken allemaal hetzelfde. Stralen allemaal hetzelfde uit. Hun ogen zijn vochtig, hun handen in elkaar geslagen.

Ze hangen aan mijn lippen.

Ik ben bijna bij het mooiste gedeelte. Het gedeelte waarvan ik weet dat ze erop gewacht hebben. Het gedeelte waar ik naartoe heb gewerkt. Op mijn designerhakken loop ik over het podium, en ik strijk mijn designerjurk glad. Ik zie er precies zo uit als een succesvolle vrouw eruit hoort te zien: verzorgd, geplukt, gehighlight, opgemaakt... maar niet te opvallend. Ik kijk het publiek in. Naar hun gespannen, gretige gezichten. En ik zeg: 'Op dat moment besepte ik het.' Ik trek één geëpileerde wenkbrauw op. 'Daar, in de lotushouding in die fucking tent in Sedona. Terwijl ik een hoop onzin zat te zingen met een stel eikels en nota bene een rozenkrans omhad. Toen drong het tot me door...' Ik zwijg even.

Het publiek wordt muisstil. De spanning is te snijden.

'Ik probeerde mezelf te vinden zoals ieder ander dat doet,' zeg

ik. 'Ik had een zenuwinzinking zoals iedereen die krijgt en probeerde mezelf te genezen zoals iedereen zichzelf geneest. En ik zei tegen mezelf: "Nu is het genoeg!" Ik steek mijn hand uit alsof ik een stopteken geef, en laat weer een korte stilte vallen. "Wie ben ik verdomme eigenlijk?" vroeg ik aan mezelf. "Wat wil ik zelf?" Want het leven is geen kleurplaat. De zoektocht naar jezelf is geen uitgestippelde route. En zelfs na mijn quarterlifecrisis, na dat hele jaar waarin ik geprobeerd had mezelf opnieuw uit te vinden, was ik nog steeds vijftwintig en deed ik nog steeds alle dingen waardoor ik me in eerste instantie al die ellende op de hals had gehaald. Ik deed wat er volgens mij van me verwacht werd, niet waar ik behoefte aan had.'

Iemand juicht, en het publiek begint zachtjes te lachen. Ik doe mee. Het geluid weerkaatst tegen de muren en galmt uit de luidsprekers.

Ik knik. 'Precies.' Even zwijg ik, tot het weer rustig is. Dan loop ik terug naar de andere kant van het podium. In de zaal is het nu doodstil en ik knipper, terwijl ik me dat moment voor de geest probeer te halen. Het triomfantelijke gevoel. Zes jaar geleden. Op die dag, die ongelofelijke dag waarop alles zich ten goede keerde.

'Dus...' ga ik verder. 'Ik deed mijn ogen open, stond op uit mijn lotushouding, liep die stomme meditatiehut uit en heb nooit meer omgekeken.'

Het applaus is overweldigend, zoals altijd. Het duurt een minuut of vijf voordat ze weer rustig zijn, zoals altijd. Ik dwing mijn ogen om vochtig te worden als blijk van mijn waardering, zoals altijd. Dan vertel ik hun de rest van mijn verhaal. Het verhaal dat ze al kennen. Want ze hebben allemaal mijn boek in hun handen geklemd, in de hoop dat ik het na afloop zal signeren. Ze willen een onderonsje met me. Om me te vertellen over hun eigen woelige jaren als twintiger, hun eigen vreselijke vriendje, hun waardelo-

ze baan, hun enorme teleurstellingen. En om me te vertellen dat mijn boek, mijn woorden, mijn verhaal, hen erdoorheen heeft geholpen. Dat ze er nog steeds veel aan hebben.

Bizar, eigenlijk. Soms vergeet ik dat wel eens.

Ondanks de ellenlange rij verkopen we niet veel boeken. Iedereen heeft al een exemplaar. Een exemplaar met een geknakte rug en plakbriefjes om de favoriete passages te markeren. Het signeren duurt drie uur. Mijn grijns is op mijn gezicht geplakt en ik probeer energiek te blijven voor al die vrouwen die zo lang op dit moment hebben gewacht.

Op dit moment met mij.

Alsof ik zo bijzonder ben.

Dus glimlach ik, en ik glimlach nog wat meer en geef hun een high five wanneer ze me over hun eigen avonturen vertellen. Ik omhels ze als ze moeten huilen. Ik buig me voorover en luister aandachtig als ze me hun geheimen toefluisteren. Mijn impresario drementelt nerveus om me heen en vraagt of alles naar wens is. Of ik niet even pauze moet nemen. Of ik een glas water wil. Ik glimlach en zeg nee. Het gaat wel. Prima, zelfs. Ik red me wel. Maar toch bedankt.

Iedereen stelt me dezelfde vragen:

‘Wanneer verschijnt je nieuwe boek?’

‘Waar werk je momenteel aan?’

‘Kunnen we binnenkort een nieuw project verwachten?’

‘Ik ben zo ongeduldig. Hoelang moet ik nog wachten?’

Mijn glimlach verstrakt, ik tik tegen mijn neus en zeg dingen als: ‘Wacht maar af,’ en: ‘Dat zie je vanzelf wel.’

Vervolgens willen ze natuurlijk weten:

‘Zijn jullie nog samen?’

‘Die man die je aan het eind van het boek leert kennen? Ben je nog met hem?’

‘Zijn jullie nog verliefd?’

Ze vragen het op de manier waarop een kind aan zijn ouders vraagt of de Kerstman echt bestaat – met ogen als schoteltjes, gevuld met een mengeling van opwinding en angst. Ik weet waar die gevoelens vandaan komen. Ze zijn opgewonden omdat als ik de ware kan vinden, dat ook voor hen geldt. Als het mij lukt, kunnen zij het ook. Als magie voor mij werkelijkheid kan worden, kan dat voor hen ook. Ik ben de afspiegeling van alles wat zij willen.

Maar ze zijn ook bang. Want stel dat het mij niet lukt, wie dan wel? Als mijn leven niet magisch is, zal dat van hen het vrijwel zeker niet worden.

Ik maak instemmende geluidjes en herhaal met een verlegen gezicht steeds dezelfde woorden: ‘Ja, we zijn nog bij elkaar. Inmiddels wonen we samen.’

O, wat zijn ze daar blij om. Ze slaken verrukte kreetjes. Ze willen foto’s. Ze zwijmelen en zuchten. Hun ogen worden nog groter en vochtiger, en ze zijn helemaal opgelucht. Daardoor springen de tranen mij ook in de ogen. Ik knipper als een gek om ze tegen te houden, want ze doen me denken aan Ons. Aan de Ons die we vroeger waren. Aan het einde van het verhaal waar ze zich allemaal aan vastklampen. Ik weet het nog zo goed – misschien omdat ik al zes jaar gedwongen word er aldoor over te praten...

‘Gaat het wel?’

‘Hè?’ Ik knipper en kijk op naar een vrouw die over me heen gebogen staat. Haar hele lichaam trilt van de zenuwen. Met bibberende vingers houdt ze haar exemplaar van mijn boek vast, waar wel honderd plakbriefjes in zitten. ‘Sorry.’ Glimlachend pak ik het boek van haar aan. ‘Hoe heet je?’

‘Rosie.’

‘O, wat een mooie naam,’ zeg ik. Dat zeg ik altijd.

‘Dank je.’

Ik signeer haar boek met de woorden die ik altijd gebruik:

*Lieve Rosie,
Leef het leven waar jij verdomme behoefte aan hebt.
Liefs,
Tori xx*

Ze begint te huilen. ‘O wow, dank je wel,’ stamelt ze tussen de snikken door. ‘Mag ik... Mag ik met je op de foto?’

Ik geef haar het boek terug. ‘Natuurlijk. Gaat het wel?’

Ze lacht even en zegt: ‘Ja, prima. Het is gewoon zo fijn om je eindelijk te ontmoeten.’

Uitnodigend steek ik mijn armen uit. ‘Kom hier, dan krijg je een knuffel en gaan we op de foto.’

Rosie geeft haar telefoon aan mijn impresario, zó overmand door emoties dat ze vergeet te vragen of zij een foto van ons wil nemen. Dan loopt ze naar mijn kant van de tafel en komt bibberend naast me staan. Ik trek haar tegen me aan en sla mijn arm om haar heen. Ze is warm en bezweet. Haar klamheid trekt in de onberispelijke stof van mijn jurk, maar dit moment is goud waard.

‘Lach eens naar het vogeltje!’ Mijn impresario houdt de telefoon omhoog.

Ik glimlach met mijn meest fotogenieke kant naar de camera gericht – mijn kin omlaag om mijn kaak beter uit te laten komen, mijn wenkbrauwen ontspannen zodat de rimpels in mijn voorhoofd niet te zien zijn. Na de flits loopt Rosie giechelend terug naar haar kant van de tafel, pakt haar telefoon aan en bekijkt de foto.

‘Bedankt dat je er was.’ Ik geef haar het boek terug.

‘Nee, jij bedankt. Heel erg bedankt dat je dit boek hebt geschreven. Toen ik drieëntwintig was, was mijn leven een rommeltje... tot ik je boek vond en... Het heeft mijn leven veranderd, echt waar.’

Ik ben het beu om te glimlachen, maar ik moet wel, want dat is belangrijk voor haar. ‘Wow, het doet me echt goed dat te horen. Hoe oud ben je nu?’

‘Vijfentwintig.’

Nog maar vijfentwintig. Ze worden steeds jonger.

‘Nou, ik ben heel blij dat je het goed vond.’

Ik kijk alweer langs haar heen, naar de volgende in de rij. Het is al na tien en morgen is de bruiloft. Maar terwijl ik het boek van de volgende bibberende fan wil aanpakken, vindt Rosie de moed om me nog één vraag te stellen.

‘Sorry hoor, maar mag ik je nog iets vragen? Rotsman? Die man uit het boek? Jullie zijn toch nog bij elkaar?’

Rotsman.

De man die me op de rots aantrof. Die me op een rots in Sedona zag staan waar zogenaamd een helende energie zou moeten hangen, terwijl ik ‘fuuuccck’ schreeuwde en mijn rozenkrans de diepte in slingerde, en dat om de een of andere reden ontroerend vond.

Tom...

De man die die dag overal ter wereld had kunnen zijn, maar die door het lot ook naar Arizona, naar Sedona, was gedreven. Die ook die helende rots had beklommen.

Mijn happy end.

Het happy end dat altijd volgt op een verhaal waarin de hoofdpersoon besluit dapper te zijn.

‘Ja,’ beaam ik, met het gevoel dat mijn glimlachje bijna het breekpunt bereikt. ‘We zijn nog bij elkaar.’

Ze slaakt een gillette en zwaait overdreven met haar armen door de lucht. Dan begint ze te blozen. ‘Sorry, ik sla een beetje door.’

‘Dat geeft niks.’

Ik kijk weer langs haar heen, want hoe aardig ze ook is, ze neemt nu te veel van mijn tijd in beslag. Er staan nog zeker vijftig vrou-

wen niet zo geduldig meer te wachten. Rosie heeft er echter geen erg in, want mijn reactie heeft haar zelfvertrouwen gegeven en nu voert ze het gesprek waar ze behoefte aan heeft. In haar hoofd zijn we vriendinnen. Goede vriendinnen, zelfs.

‘En zijn jullie nog steeds zo gelukkig?’

Ik doe mijn ogen iets langer dicht dan zou moeten. Als ik ze weer opendoe, is mijn glimlach er nog steeds. Die moet ik vasthouden, voor de volgende vijftig mensen. Ik schenk Rosie de kuiltjes in mijn wangen, mijn charme, mijn stralende geluk. Mijn wijsheid. Mijn sereniteit. Alles wat ze verwacht. Alles waarvoor ze met de prijs van een kaartje betaald heeft.

‘Natuurlijk,’ zeg ik tegen haar. ‘We zijn nog steeds dolgelukkig.’

In de taxi naar huis begint de adrenaline uit me weg te vloeien. Ik voel elke spier zich spannen en ontspannen. Nu de cocktail van hormonen langzaam uit mijn samengebalde maag wegtrekt, voel ik dat mijn ingewanden op hun kop staan. Ik leun met mijn voorhoofd tegen het verduisterde glas en kijk naar de lichtjes van Londen die buiten fonkelen. De stad wordt steeds groter en laat zich nergens door tegenhouden – net als de mensen die hier wonen.

Mijn telefoon licht op en trilt vervaarlijk in mijn hand.

Dee: HELP ME HIJ IS GESTOORD

Ik glimlach als de taxi langs de opzichtige Big Ben rijdt en we de zwarte golven van de Theems oversteken. Voor een bericht van Dee tijdens een van haar dates mag je me ’s nachts wakker maken.

Tori: Zo erg als die van vorige week kan hij toch niet zijn?

Dee: Hij is getrouwd, Tor. GETROUWD!

Tori: Waarom is hij dan met jou op date?

Dee: Hij zegt dat hij wel wil scheiden, maar ZIJN VROUW NIET
KAN VINDEN OMDAT ZE VERDWENEN IS.

Ik tik een paar antwoorden terwijl de taxi door de donkere straten van Zuid-Londen rijdt. De fonkelende lichtjes maken plaats voor betonnen blokkendozen die zo'n beetje betaalbaar zijn, zolang je ouders je tenminste helpen om de aanbetaling te voldoen en de erfrechtbelasting te ontduiken. Ik probeer de juiste mengeling van medeleven, bezorgdheid en spot te vinden.

Tori: Serieus, gaat het wel goed? Zoiets kan alleen jou overkomen. X

Dee: Ik ben veilig! Alweer thuis. Het liefst zou ik nu aan de merlot gaan met mijn jonge huisgenoten, maar morgen is de bruiloft uit de hel.

Tori: Hou op, schei uit. Ik haal je om tien uur op, oké? X

Dee: Afgesproken.

En dan, vijf minuten later:

Dee: En het ligt niet aan mij. Zo gaat het gewoon als je aan het daten bent, Tor. Behalve ik is iedereen of oersaai, of volkomen gestoord.

Ik stop mijn telefoon weg wanneer we vaart minderen bij het park. De trottoirs worden bevolkt door rokers en dronken mensen die uit bars naar buiten komen, aanvallen op doosjes gefrituurde kip, hard en schrill lachen en tegen elkaar aan leunen, vaak met hun hand tegen elkaars borst. We stoppen voor een rood licht en de taxi dreunt zachtjes door de muziek die uit een flat boven ons schalt. Londen rust nooit. De stad doet niet aan

bedtijd of hazenslaapjes en dommelt zelfs nooit even in. Het is doodvermoeiend om op een plek te wonen die altijd wakker is.

De gedachte aan thuiskomen bij Tom geeft me een veilig gevoel. De gedachte dat hij er zal zijn en zal zeggen dat hij van me houdt; de gedachte dat ik me niet hoeft onder te dompelen in die wereld van afwijzingen, naaktfoto's en berichten met twee vinkjes waar geen reactie op komt. Maar de gedachte aan een leven zónder Tom... Ik huiver. De gedachte aan het alternatief. Het idee om opnieuw te moeten beginnen. Eenendertig en alleen. Eenendertig als leeftijd moeten opgeven in een online datingprofiel. In de wetenschap welk beeld dat getal zal oproepen bij mensen. De verwelkende eierstokken die ze voor zich zien. De wanhoop die ze ruiken. Het zand dat je op de stoel achterlaat terwijl de onderste helft van de zandloper langzaam volstroomt...

Tom houdt van mij, en ik hou van Tom. Dat is bijzonder. Dat is zeldzamer dan je denkt. Meer heb je niet nodig.

Tegen de tijd dat de chauffeur de auto tot stilstand heeft gebracht en de handrem heeft aangetrokken, ben ik stapelverliefd op Tom. Ik voel me gezegend met hem. Ik kan zelfs niet wachten om hem te zien, tegen hem aan te kruipen en hem te laten blijken hoeveel ik van hem hou en hoe opgelucht ik ben. Ik stuntel met de sleutels van ons steriele, moderne appartementencomplex. Het leek Tom verstandiger om voor nieuwbouw te kiezen dan voor een gerenoveerd victoriaans pand. Ik stemde daarmee in omdat het makkelijker was, hoewel het geld grotendeels van mij moest komen. Maar ik wil geen nare gedachten hebben over Tom. Niet na vanavond. Hij is mijn happy end en ik hou van hem en wil niet alleen zijn.

Cat komt me tegemoet bij de deur, duikt op mijn been af en draait zich er als een paaldanseres spinnend omheen, nog voordat ik mijn spullen heb kunnen neerzetten.

‘Ik ben terug!’ roep ik ten overvloede.

Geen antwoord.

Ik ben me bewust van zijn aanwezigheid – het licht is aan, zijn jas hangt aan het haakje, ik vóél gewoon dat hij in de flat is – maar hij geeft geen antwoord. Ik leg mijn spullen neer en pak Cat op. Ze verzet zich, kronkelt in mijn armen en probeert naar me te happen, dus geef ik toe en zet haar weer neer. Snel duikt ze de slaapkamer in en ik ga haar achterna, terwijl ik mijn jas uittrek.

‘Hoi,’ zegt Tom vanaf het bed. Zijn gezicht gloeit blauw op door de iPad waar hij met gebogen schouders overheen geleund zit. Hij kijkt niet eens op. ‘Hoe ging het?’ vraagt hij aan het scherm.

‘Heel goed.’

‘Mooi zo,’ zegt hij tegen het scherm.

En, zomaar opeens, trekt de liefde uit me weg. Alsof iemand de stop uit een koud bad heeft getrokken.

Cat springt op het bed en op de bobbel die Tom onder het dekbed vormt. Ze duwt haar kopje tegen de iPad, in een exotische kattenversie van een gesluisde dans. Haar assertiviteit treft doel, waar mij dat nooit lukt.

Op Toms gezicht verschijnt een glimlach. ‘Hallo, daar.’ Hij legt zijn iPad opzij en kriebelt Cat onder haar kin. Ik zie de liefde van hem af stralen terwijl ik in de deuropening blijf staan, amper opgemerkt, groen van jaloezie. Dit is iets nieuws; iets nieuws wat ik amper onder ogen durf te zien, omdat het zo triest is.

Ik ben jaloers op mijn kat.

Mijn vriend houdt meer van mijn kat dan van mij.

In ieder geval raakt hij haar vaker aan...

Ik vraag Tom naar zijn dag en hij zegt dat die oké was. Ik vraag naar zijn werk en hij zegt dat dat oké was. Ik vraag wat hij vanavond gegeten heeft en hij vertelt het me en zegt dat er nog kiekjes

in de koelkast liggen, mocht ik trek hebben. Dan wordt hij afgeleid door Cat, die zich op haar rug rolt en zijn hand wegschopt.

‘Wat doe je nou? Gek beest. Au, au! Dat doet pijn!’

Mijn kat en mijn vriend hebben een onderonsje en ik tel niet mee. Dus trek ik mijn jurk uit, ontdoe me van mijn lingerie en verstop me in mijn pyjama. Hij is nog steeds met Cat aan het spelen als ik naar de badkamer loop om mijn tanden te poetsen en me klaar te maken om naar bed te gaan. Eerst verwijder ik mijn make-up met wattenschijfjes en micellair water, dan wrijf ik mijn gezicht twee minuten lang in met een biologische reinigingscrème en scrub ik die eraf met een speciaal washandje. Ik spat koud water in mijn gezicht zodat de poriën zich sluiten en dep het droog met mijn handdoek. Dan doe ik wat *anti aging*-serum met retinol op mijn vingertoppen, breng stipjes op mijn gezicht aan en klop die zachtjes in. Vervolgens herhaal ik het ritueel met het kleine potje oogcrème. Ik ga op de wc zitten en doe een plas terwijl ik wacht tot alles is ingetrokken. Dan, nadat ik mijn handen heb gewassen en mijn tanden heb gepoetst met mijn elektrische tandenborstel, maak ik het geheel af met een dikke laag nachtcrème. Ik trek de spiegel aan de uittrekbare arm met de vergrotende kant naar me toe en bestudeer mijn gezicht eens grondig. Ik draai eerst de ene kant naar de spiegel en dan de andere, trek mijn wenkbrauwen minstens tien keer op en laat ze weer zakken. Nog steeds verbaas ik me over de rimpels die daar zitten. Nu al. Maar ik heb me laten vertellen dat het nog erger zou zijn als ik al die crèmes niet gebruikte.

Wanneer ik terugkom, is Toms nachtlampje al uit. Hij ligt opgekruld op zijn zij, met Cat opgerold als een bagel aan zijn voeten. Niet te geloven dat ik me zo teleurgesteld voel. Maar het is al laat en ik moet morgen naar die bruiloft en ik bof maar dat ik niet alleen ben en niet op dates hoef met mannen wier vrouw verdwenen

is. Bovendien wil ik mezelf niet te veel opfokken, vlak voor het slapengaan. Dus kruip ik in bed en zeg: 'Welterusten dan maar.'

Tom is al bijna vertrokken. Het heeft hem nooit veel moeite gekost om de slaap te vatten. Ik zeg wel eens voor de grap dat hij net zo'n pop is die zijn ogen dichtdoet zodra je hem neerlegt. Maar hij maakt een zacht, tevreden geluidje en trekt me tegen zich aan. Zijn lichaam voelt veilig aan, sterk en warm. Ik koester me in zijn geur, doe mijn ogen dicht en voel me geliefd en geborgen – heel anders dan zonet. Hij wriemelt zich nog wat dichtter naar me toe en duwt zijn kont tegen mijn dijen. Inwendig moet ik lachen als ik toegeef en de positie van de grote lepel inneem. Mijn vriend. Ruim een meter tachtig lang. En toch wil hij altijd het kleine lepeltje zijn. Ik snuif de geur van zijn rug op en laat me door hem verwarmen. Ik sla mijn arm om zijn buik en strijk zachtjes met mijn hand over zijn naakte lichaam, over zijn slappe penis, misschien gewoon om te kijken of die nog aanwezig is. Hij voelt warmer aan dan de rest van zijn lichaam. Met mijn andere arm weet ik me geen raad; die zit onder me klem, opgevouwen in een vreemde hoek.

Dit is de eerste keer dat we elkaar vandaag aanraken. En ja, hij is nog maar half bij bewustzijn, maar toch...

O, wacht eens even. Hij ligt al te snurken. Dit is de eerste keer dat we elkaar vandaag aanraken en hij is niet eens bij bewustzijn.

Zo blijf ik even liggen, zonder ook maar te proberen de slaap te vatten. Ik geniet gewoon van zijn nabijheid. Maar alsof hij mijn wanhoop aanvoelt, draait hij zich op zijn buik. Weer valt er een gat tussen ons, waar koude lucht naar binnen stroomt. Ik bijt op mijn lip. Hier hebben we al vaker ruzie over gehad. Dat het 'onredelijk' van me is dat ik zijn lichaamstaal analyseer als hij ligt te slapen.

Ik wacht nog tien minuten voordat ik rechtop ga zitten en mijn telefoon pak.

Mijn tijdlijn staat tjokvol na de show van vanavond.